

Andrej Belij

FALU

G. A. Racsinszkijnek

Újra a mezőn, hol szellő
Simogat s elül,
Ám gonosz, baljós-nyögellő
A falu körül.

Kócos fellegek lebegnek
Ősz mezők felett,
A faházak bogra kötnek
Kéményfüstöket.

Szőrét, mint gyapját juhoknak,
Mind meresztve áll.
És reájuk éj s nap holtak
Őszes hamva száll.

Babonás, tüzes szemekkel
Nézik a teret,
Mint verejték-verte vad, mely
Csapdába esett.

Mind megtörte már a rabság,
Zord, sivár napok.
Szállnak domb mögül, mezőn át
Zsarátnok-rajok.

S távoli pagony fölött tán
Égi tűz vakít:
Mintha lánglövellő sárkány
Tárná szárnyait.

Kútgém, mintha ujját, görbedt
Rúdját emeli.
Szívünk döbben, és szemünket
Sötétség nyeli.

Szárazon, út menti éjben
Tücsök ciripel.
S a falun túl, vaksötétben
Kereplő felel.

Kertek földje szertemorzsáll
Pusztaság felett.
Itt már semmit senki sem vár:
Nap napot követ.

Nap napot s az év az évet,
Évre év megint.
Bár a termés mind szegényebb,
Népem néma itt.

Testek, kóroktól emésztve,
Száradó szemek...
Ám fölöttük égi kéken
Gyémántfény remeg.

És a hajnal bíbor körrel
Domb fölébe áll.
A mező baljósan nyög fel
Végül; s néma már.

1908. Szerebrjanij Kologyez

FOGLYOK

V. P. Polivanovnak

Testvérem, de sok vihart
Átvészelted én tevéled,
Mikor őrizet alatt
Tömlöcünkbe elkísértek.

Úton ért a fergeteg,
Bőrig áztatott a zápor.
Mentél, nézted, mint üveg-
Lencsén át némán a távolság.

Megláncolták ott a
Lábunk,
Ám a sztyeppeket bolyongta
Álmunk.

Rács mögött, a kék egen
Fecskeraj cikázott gyorsan.
Alvással ütöttem el
Az időt a porgomolyban.

Sokszor űzted álmomat.
Hozta foglárunk a vodkát.
Rozsdás ablakrácsokat
Alkonyfények aranyozták.

Mind: a gyilkos, tolvaj,
Koldus,
Esténcént dalolt a
Kórus.

Itt a sztyeppén, szabadon,
Érzem: fülledt volt a zárka,
Lánc csörgött a lábamon,
Bújtunk szürke rabruhába.

Testvér, hát ne bántson az
Arcunk ránca, satnya testünk.
Itt az árvalányhajas
Fű közt mindent elfelejtünk.

1904. Szerebrjanij Kologyez

TAVASZI BÁNAT

Ülök magam, füzek között,
Sápasztó, szűzi bánatommal.
Hó-sarló a fejem fölött
Tündöklük kéklő, bús magosban.

Valaha én s barátom itt
Barangoltunk a régi kertben.
Ő hallgatott, de ujjai
Liliomot téptek remegve.

Hallgattunk. Mire este lett,
Zongora sírt az ősi házban,
Esténként vittél engemet,
Ellankadva szerelmi lázban,

Akácok zöld alléin át,
A lenge, áttetsző homályban,
Ahol fehérlő gráciák
Sziluettjét ringatva lágyan,

Árnyak játéka tarkított
Szilárd talapzatot alattuk,
S a vízbe ezüst szalagot
Vetített márványfényü arcuk.

Hó-sápatag, füzek között
Ülök magam, szűz bánatommal.
S magamban nézem fák fölött
A fény sarlóját kék magosban.

1905. Moszkva

Baka István fordításai